

RMO Nyberg Peter

29.04.2008
JULKINEN

Eduskunta
Suuri valiokunta

Viite

Suuren valiokunnan selvityspyyntö 2.4.2008

Asia

EU; Rajat ylittävien rahoitusmarkkinakriisien hallinta EU:ssa

U/E-tunnus: E 24/2008 vp

EUTORI-numero: EU/2008/0425

Pyydettyyn selvitykseen viitaten ohessa lähetetään perustuslain 97 §:n mukaisesti eduskunnan suurelle valiokunnalle selvitys rajat ylittävien rahoitusmarkkinakriisien hallinnasta EU:ssa.

Valtiovarainministeri

Jyrki Katainen

LIITTEET VM2008-00183

Asiasanat

Hoitaa

Tiedoksi

RMO Leppänen Ossi

30.04.2008

Asia

Rajat ylittävien rahoitusmarkkinakriisien hallinta EU:ssa

Kokous

Liitteet

Viite

EUTORI/Eurodoc nro:

EU/2008/0425

U-tunnus / E-tunnus:

E 24/2008 vp

Käsittelyn tarkoitus ja käsittelyvaihe:

Asia tulee käsittelyyn suuren valiokunnan 2.4.2008 esittämän selvityspyynnön perusteella. Aikaisemmin EU:n rahoitusvalvonnan ja kriisinhallinnan kysymyksiä on suuressa valiokunnassa käsitelty muun muassa ECOFIN-valmistelun yhteydessä 5. päivänä lokakuuta ja 30. päivänä marraskuuta 2007.

Asiakirjat:

-

EU:n oikeuden mukainen oikeusperusta/päätöksentekomenettely:

-

Käsittelijä(t):

VMRMO, ylijohtaja Peter Nyberg, puh. 163 3055
VM/RMO, neuvotteleva virkamies Ossi Leppänen puh. 1603 3057

Suomen kanta/ohje:

Suomi suhtautuu myönteisesti EU:n jäsenmaiden viranomaisten yhteistyöhön rajat ylittävissä rahoituskriiseissä. Suomi on pitkään aktiivisesti edistänyt yhteisten EU-menettelyjen luomista tätä varten. Asia on ollut esillä Suomen aloitteesta sen molemmilla puheenjohtajuuskausilla.

Ulkomaisten pankkien markkinaosuus Suomessa on noin 60 prosenttia luotoista ja talletuksista. Koska näyttää todennäköiseltä, että erityisesti suurimpien ulkomaisten pankkien toiminta tulevaisuudessa järjestetään Suomessa yhä enemmän

sivukonttoripohjalle, niiden valvonta siirtynee EU-direktiivien mukaisesti nykyistään laajemmin ulkomaisten viranomaisten yksinomaiselle vastuulle. Tämän johdosta on tärkeää, että Suomen viranomaisilla olisi- sekä normaaliaikoina että erityisesti kriisitilanteissa mahdollisuus osallistua riittävässä määrin näitä pankkeja koskevaan viranomaistoimintaan.

Rajat ylittävien rahoitusmarkkinakriisien hallitsemiseksi on EU:ssa jäsenmaiden viranomaisten, rahoitusvalvojien, keskuspankkien ja valtiovarainministeriöiden kesken laadittu yhteinen yhteistyöasiakirja (Memorandum of Understanding), joka määrittelee viranomaistoiminnan yhteiset, yleiset periaatteet ja järjestelyt rajoja ylittävien finanssikriisien varalta. Yhteistyötä on tarkoitettu tiivistää ennen kaikkea sellaisten maiden välillä, joilla on yhteinen vakaussintressi, esim. näissä maissa toimivan merkittävän pankin tai yhteisen rahoitusinfrastruktuurin takia. Yhteistyöasiakirja ei ole oikeudellisesti sitova, ja sen määrittelemän yhteistoiminnan tulee olla sopusoinnussa olemassa olevan kansallisen ja EU:n lainsäädännön kanssa. Asiakirjan toimivuus riippuu siksi kulloinkin vallitsevasta yhteisestä poliittisesta tahtotilasta eri maissa. Asiakirja on vielä EU:n jäsenmaiden valvontaviranomaisten allekirjoitettavana ja se julkistettaneen ECOFIN-neuvoston kokouksen yhteydessä 14. toukokuuta.

Suomi pitää välttämättömänä, että myös EU:n rahoitusmarkkinoiden valvonnan järjestämisellä tulisi olla selkeä yhteys kriisienhallintaan. Tämä toteutuisi käytännöllisimmin nk. kollegiomallin kautta, jossa kaikki asianosaiset valvojat osallistuisivat rahoituslaitoksen valvontaan kollegion kautta lopullisen päätösvallan jäädessä viimekädessä kotivaltion valvojalle. Ennalta ehkäisevän valvonnan pettäessä mahdollisesti syntyvät rahoitusmarkkinoiden kriisienhallinnan kustannukset olisi jatkossakin rahoitettava kansallisesti, ja taakanjaon osalta tulisi pyrkiä sopimuksiin rahoitusmarkkinoiden kriisinhallinnan asiakirjan periaatteiden mukaisesti. Valvonnan ja kriisinhallinnan keskittäminen puolestaan EU-tasolle edellyttäisi, paitsi siihen liittyvää talouspoliittista toimivaltaa, myös periaatteessa rajatonta EU-tasosta rahoituslähdeä tai verotusoikeutta, mitä EU:lla ei ole.

Pääasiallinen sisältö:

1. Rajat ylittävän rahoitustoiminnan yleistyminen EU:ssa

Rahoituspalvelujen tarjonta yli rajojen on Euroopassa kasvanut viime vuosien aikana merkittävästi. Tällä hetkellä lasketaan, että suuria yli rajojen toimijoita EU:n pankkisektorissa on 46, joista 21 on merkittäväksi luonnehdittavaa toimintaa kotivaltion ulkopuolella. Lukumääräisesti pankkeja on varsin vähän, mutta markkinaosuudeltaan ne silti edustavat suurta osuutta (58 % taseista) EU:n pankkimarkkinoista.

Rahoituspalvelujen tarjontaa yli valtorajojen voidaan toteuttaa joko tytäryhtiömuotoisesti, sivukonttorirakenteella tai etäpalveluna tietoyhteyksiä hyväksikäyttäen. Pankkitoiminta on perinteisesti laajentunut rajojen yli tytäryhtiöiden avulla. Tytäryhtiöön sovelletaan isäntämaan (sijaintipaikan) lakeja, sääntelyä ja valvontaa. Varsinkin jos toiminta on ollut pienimuotoista, on useimmin suosittu sivukonttorirakennetta. Viime vuosina on EU:ssa kuitenkin jossain määrin yleistynyt pyrkimys kohti sivukonttorirakennetta, mikä tarjonnee pääomatarpeita minimoivan ja tehokkaamman organisaatioratkaisun. Arvopaperimarkkinoiden palveluntarjonnassa etäpalvelujen osuus on merkittävä, esim. Helsingin pörssin vaihdosta yli puolet välitetään tällä hetkellä etäpalveluna.

Huolimatta rahoitustoiminnan huomattavasta laajentumisesta yli rajojen, instituutioiden ja markkinoiden valvonta on EU:ssa pääsääntöisesti kotivaltion vastuulla. Tämä johtaa rajoja ylittävien yhdistymisjärjestelyjen yhteydessä usein ryhmätason valvontavastuun siirtymiseen yhdestä valtiosta toiseen. Kotivaltio, jossa rahoituslaitoksen pääkonttori sijaitsee, on aina vastuussa ryhmätason valvonnasta ja sivukonttorivalvonnasta, kun taas isäntävaltio on vastuussa tytäryhtiöiden valvonnasta. Jos rahoituslaitos muuttaa organisaatorakennettaan tytäryhtiörakenteesta sivukonttorirakenteeseen, rahoitustoiminnan pääasiallinen valvontavastuu siirtyy isäntävaltiolta kotivaltiolle. Näin tapahtuu vaikkakin rahoituslaitoksella edelleen on yhteiskunnallisesti merkittävää toimintaa isäntävaltiossa.

Edellä mainitun kehityksen takia on ilmeistä, etteivät isäntävaltion viranomaiset enää kaikissa tapauksissa riittävästi pysty vaikuttamaan niihin valvonta- ja muihin päätöksiin, jotka ovat isäntämaan markkinoiden vakaudelle oleellisia. Isäntämaan rahoitusmarkkinoille keskeisistä kysymyksistä saattavat päättää viranomaiset, joilla ei ole ja joille ei koidu siitä poliittista eikä välttämättä merkittävää taloudellistakaan vastuuta. Uusilla järjestelyillä pyritään saavuttamaan parempi vastaavuus poliittisen päätösvallan ja tosiasiallisen vastuullisuuden välillä yhteismarkkinoiden oloissa.

2. Valvontayhteistyön vahvistaminen

EU:n valvontaviranomaisten keskinäiset yhteistyöjärjestelyt pohjautuvat ei-sitoville yhteistyöasiakirjoille, joita eri maiden valvontaorganisaatioiden välillä on solmittu. Pidemmällä aikavälillä järjestelyt eivät nykyiseltä laajuudeltaan todennäköisesti ole riittäviä varsinkaan silloin, jos rahoitusmarkkinoiden muutosprosessi säilyy nopeana, ja EU:n taloudellinen ja rahoitusmarkkinaintegraatio etenevät.

Yhtäältä on kehitettävä entistä tehokkaampia kriisejä ennalta estävää välineistöä, mihin oleellisesti kuuluu rahoitusmarkkinavalvonnan tehostaminen. Tällöin kysymys on muun muassa siitä, mikä on valvottavan toiminnan alue. Vakausvalvonta on nyt sidoksissa pääsääntöisesti talletuksia vastaanottavan laitoksen käsitteeseen. Merkittävää rahoitustoimintaa voidaan kuitenkin harjoittaa myös muissa kuin talletuspankeissa. Toisaalta ei ole lainkaan selvää, olisiko valvonnan aluetta laajennettava vai pikemminkin supistettava ja kohdennettava tarkemmin vastaamaan yhteiskunnan kannalta tärkeimpiä vakausintressejä. Tämä keskustelu on parhaillaan käynnissä ja kesken kansainvälisillä foorumeilla ja syntyvät ehdotukset joutunevat aikanaan eri EU-foorumeilla jäsenmaiden arvioitaviksi.

Toinen valvonnallinen näkökohta liittyy EU:n markkinoiden yhdentymiseen. Koska EU:n yhteismarkkinoilla useiden merkittävien rahoituslaitosten toiminta ulottuu yli rajojen, tulisi näiden laitosten valvonta, rahoitusmarkkinoiden kriisinhallinta ja taakanjaosta päättäminen voida tehokkaasti hoitaa yhteisen edun mukaisesti. Kuitenkin päätöksenteko on kansallisilla hallituksilla ja parlamenteilla, joilla ei välttämättä kaikissa tapauksissa ole tarvetta taikka velvollisuutta riittävästi huomioida muiden jäsenmaiden etuja.

Keskustelussa on esitetty runsaasti erilaisia malleja valvontaan liittyvän vaikutusvallan ja vastuun yhdistämiseksi, alkaen kotivaltion valvonnallisen aseman vahvistamisesta ja päättyen yhden yhteisen EU-valvojan muodostamiseen. Viime aikoina on kuitenkin vahvistunut pyrkimys kehittää nykyisen hajautetun valvonnan pohjalta järjestelyjä, jotka johtaisivat parempaan tasapainoon koti- ja isäntävaltioiden käytännön vaikutusmahdollisuuksien välillä.

Valvonnan osalta tällä hetkellä toteuttamiskelpoisin kehittämisvaihtoehto näyttäisi olevan sellainen, missä niiden maiden valvontaviranomaiset, jotka vastaavat tietyn rahoituslaitoksen valvonnasta, tekevät läheistä yhteistyötä ja koordinoivat tarvittavat viranomaispäätökset. Tämän mahdollistamiseksi kyseiset valvojat muodostaisivat yhteisen kollegiaalisen päätöksentekofoorumin (supervisory college), johon osallistuisivat kotimaan ja isäntämaiden (merkittävät tytäryhtiö- tai sivukonttorimaat) valvojat. Yhteistyöelin käsittelee kaikki yksittäisen rahoituslaitoksen vakauteen ja taloudelliseen asemaan vaikuttavat ja kriisitilanteen hallintaa sivuavat seikat. Ainakin uudistuksen alkuvaiheessa päätöksentekovalta olisi edelleen viimekädessä kotimaan valvojalla yksin, mutta kotimaavalvoja ei enää voisi tehdä päätöksiä kuulematta isäntämaan valvojien mielipidettä.

Rahoitusvalvonnan ja kriisinhallinnan kehittämien EU:ssa on vaiheittainen prosessi, jossa on otettava huomioon rahoitusmarkkinoiden integraation eteneminen. Toisaalta on myös otettava huomioon se, miten vakauden säilyttämisestä koituvat hyödyt ja siitä aiheutuneet menot jakautuvat jäsenmaiden kesken. Suomi on edustanut sitä yhä laajempaa kannatusta saanutta näkemystä, että vastuu kriisien ehkäisemisestä ja vastuu mahdollisten kustannusten kattamisesta olisivat mahdollisimman tiukasti sidoksissa keskenään. EU:n uudessa kriisinhallinnan yhteistyöasiakirjassa on lähdetty siitä, että vastuu sekä ennalta ehkäisevästä valvonnasta että kriisinhallinnasta tässä vaiheessa on niillä rahoituslaitoskohtaisesti määräytyvillä koti- ja isäntämailla, joita kulloisenkin laitoksen kriisi suoraan koskettaa. Valvonnassa tälle rakenteelle analoginen ratkaisu on koti- ja isäntämaiden valvojien välinen yhteistyö eli niin sanottu kollegiomallinen valvontarakente, jota Suomi on kannattanut. Molemmista kysymyksistä on tässä vaiheessa luotettava vapaaehtoiseen yhteistyöhön, koska lakipohjalle perustuvaa kokonaisratkaisua näyttää vielä olevan vaikea saada hyväksytyksi EU:ssa.

3. Vakauden ja kriisinhallinnan yleinen kehikko

Ensisijainen vastuu yksittäisen rahoituslaitoksen vakaasta toiminnasta kaikissa tilanteissa on sen toimivalla johdolla ja omistajilla. Sitä tukemassa on julkisen vallan säänteleminen toimintaympäristö vakauden ylläpitämiseksi ja kriisien estämiseksi. Se käsittelee vakautta edistävän lainsäädännön, rahoitusvalvonnan (vakavaraisuusvalvonta), talletussuojan ja keskuspankin likviditeettituen.

Jos näistä järjestelyistä huolimatta joudutaan tilanteeseen, missä tarvitaan myös muita valtiovallan toimenpiteitä tai valtion tukea, niihin voidaan mennä vain erillisen arvioinnin perusteella. Arviointi ei lähde yksittäisen laitoksen näkökulmasta, vaan siinä on otettava huomioon kriisin vaikutukset maan rahoitusjärjestelmän toimivuuteen, pankkitoiminnan infrastruktuuriin, maksujärjestelmiin sekä myös kriisin mahdolliset reaalityökaloudelliset vaikutukset.

Näillä välineillä pystytään useimmissa tapauksissa selvittämään esille nousevat rahoitusalan ongelmat niin kauan, kuin ne pysyvät yhden maan markkinoiden puitteissa.

Vakautta edistävä lainsäädäntö, EU:n vakavaraisuusdirektiivi (luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/48/EY) ja Suomessa sen mukaisesti uusittu luottolaitoslaki (121/2007), perustuvat ns. Basel II -periaatteille. Vakavaraisuusnormistoon kuuluvat rahoituslaitoksille annetut määrälliset pääomavaatimukset (ns. 1 pilari), rahoitusvalvojien tekemät arviot rahoituslaitosten riskinhallinnan menetelmistä (ns. 2 pilari), sekä pankin velvollisuus antaa markkinoille säännönmukaisesti tietoja riskiasemastaan (ns. 3 pilari).

Rahoitusvalvoilla on muun muassa mahdollisuus tarkastaa, hyväksyä tai hylätä, riskien arvioinnissa käytettävät menetelmät, arvioida riskien ja pääomien suhdetta ja tarvittaessa määrätä pankille minimiä korkeammat pääomavaatimukset. Kolmannen pilarin osalta pankkien informaatiovelvollisuuksia on lisätty. Tällä pyritään parantamaan niin sanotun markkinakurin toteutumista.

Rahoituslaitosten likvidaatiotilanteessa tallettajien talletukset ovat EU:n jäsenmaissa turvatut vähintään 20 000 euronajaan asti. Talletussuojajärjestelyn vakautta edistävä merkitys on ennen kaikkea siinä, että se ennalta ehkäisee talletuspakkoja, jotka voisivat vaarantaa sinänsä vakavaraisenkin pankin olemassaolon.

Kriisitilanteita estäviin järjestelyihin voi lukea keskuspankin myöntämän likviditeettituen, jota se voi myöntää maksuvalmiusvaikeuksiin joutuneelle pankille. Tukea annetaan luoton muodossa vakavaraiselle pankille kattavia vakuuksia vastaan ja tyypillisesti jonkinasteisella sakkokorolla.

Mikäli viranomaiset joutuvat käynnistämään omia kriisinhallintatoimenpiteitä, niiden tavoitteena ei ole yksittäisen kriisiin joutuneen pankin pelastaminen, vaan rahoitusmarkkinoiden normaalin toiminnan palauttaminen mahdollisimman nopeasti ja vähäisin kustannuksin.

Kriisitilanteiden viranomaishallinnan menettelytavat eivät ole missään tiukasti säänneltyjä. Jokainen kriisitilanne on erilainen ja siihen pitää voida soveltaa juuri vallitseviin olosuhteisiin sopivia menettelytapoja. Suositeltavimpia vaihtoehtoja kriisitilanteen ratkaisemiseksi ovat yksityisen sektorin omat ratkaisut. Esimerkiksi pankin myynti toiselle, sen pilkkominen ja osina myynti tai luottojen ostot ja talletusten siirrot ovat toimintatapoja, jotka säilyttävät rahoitusmarkkinoiden toiminnan normaalina ja pitävät julkisen sektorin toimenpiteet rajallisina.

Rahoituslaitoksen vakavassa kriisissä omistajien vastuun on ensin realisoiduttava arvon menetyksinä, ja sen jälkeen tappioista vastaavat velkojat etuoikeusjärjestyksessä. Tallettajien varat ovat talletussuojajärjestelmän määräämäänajaan saakka suojattuja. Niissä tapauksissa, missä rahoitusjärjestelmän vakaa toiminta on uhattuna voivat viranomaiset joutua harkitsemaan väliintuloa estääkseen rahoituslaitoksen kriisiin leviämisen koko rahoitusjärjestelmään ja laajemmalle yhteiskuntaan. Suomen pankkijärjestelmää koskeva kriisi 1990-luvulla, samoin kuin muiden Pohjoismaiden samanaikaiset kriisit, olivat tällaisia tilanteita.

Onnistunut kriisinhallinta edellyttää riittävän kehittyneitä kansallista lainsäädäntöä, joka voidaan tarvittaessa ottaa käyttöön pikaisesti. Suomessa kriisitilanteissa käytettäväksi mahdollisesti tulevia lakeja ovat muun muassa laki talletuspankin toiminnan väliaikaisesta keskeyttämisestä (1509/2001) ja laki valtion vakuusrahastosta (379/1992).

4. Rahoitusmarkkinoiden yhteistyön vahvistaminen ja uusi yhteistyöasiakirja

Rahoitusmarkkinoiden laajojen kriisitilanteiden varalta EU:n jäsenmaiden valtiovarainministeriöt, keskuspankit ja rahoitusvalvojat ovat vuonna 2005 allekirjoittaneet yhteisen yhteistyöasiakirjan (Memorandum of Understanding, MoU), jonka periaatteet ja toimintatavat tulisivat sovellettaviksi rahoitusmarkkinoiden laajoissa kriiseissä. Yhteistyöasiakirjaa on nyt syvennetty sisällyttämällä siihen, viranomaisten välisen tietojen vaihdon lisäksi, myös itse kriisitilanteen hoidossa noudatettavat periaatteet ja käytännön menettelytavat. Samalla asiakirjan sovellusaluetta on laajennettu

ottamalla sen allekirjoittajiksi myös vakuutus- ja arvopaperisektorin valvojat. Uudistusta on käsitelty EU:n valtiovarainministereiden ja keskuspankkien pääjohtajien epävirallisessa ECOFIN-kokouksessa 4. päivänä huhtikuuta 2008. Sitten kun kaikkien asianosaisten allekirjoitukset on saatu, asiakirja saatetaan päättää julkistaa 14. päivänä toukokuuta pidettävän ECOFIN-kokouksen yhteydessä.

Yhteistyöasiakirja, joka ei ole oikeudellisesti velvoittava, määrittelee käytännönläheiset menettelytavat, miten kriisinhallinnan osapuolet eri maissa osallistuvat tietojen vaihtoon ja yhteistyöhön. Asiakirja sisältää tietojen vaihdon periaatteet, mitkä tahot tietojen vaihtoon osallistuvat sekä yhteisen analyysimenettelyn, millä tavoin jäsenmaiden viranomaiset arvioivat kriisitilanteen vakavuutta ja tarvittavia toimia. Asiakirja edellyttää yhteistä neuvonpitoa ja niin pitkälle kuin on mahdollista, viranomaisten päätösten koordinoitua yli rajojen hyvissä ajoin. Asiakirja määrittelee sekä kansallisen tason koordinaattorin ja rajat ylittävissä tapauksissa toimivan koordinaattorin, joka tapauskohtaisesti on joko kotimaan valvoja, keskuspankki tai valtiovarainministeriö.

Jos kriisitilanteen päätöksenteko on hyvin koordinoitua kriisinhallintaan osallistuvien maiden viranomaisten välillä, myös kriisinhallinnan kustannusten jakaminen samojen maiden kesken voi helpottua. Yhteistyöasiakirja pitäytyy tältä osin kuitenkin yleisten periaatteiden tasolla ilman, että siinä määriteltäisiin mitään tiettyä kaavaa sille, miten kustannusten jaon tulisi tapahtua. Mahdollisesti käytettävänä kriteereinä asiakirja mainitsee kriisiin ajautuneen pankin varojen, talletusten, maksuliikenteen ja nettotulojen suhteelliset osuudet kussakin maassa sekä myös valvonnalliset vastuut kustannusten jaon mahdollisina perusteina. Yhteistyöasiakirja lähtökohtana on periaate, että kriisinhallinnan vastuu ei ole EU-tasolla, eikä se enää ole kotimaan yksinomaista vastuuta, vaan vastuu on nyt koti- ja isäntämailla yhdessä. Tämäkään vastuu ei ole juridisesti sitovaa, vaan vaatii aina erilliset tapauskohtaiset päätökset.

Kriisinhallintaan valmistautumisesta normaaliaikana yhteistyöasiakirja edellyttää, että jäsenmaissa on toiminnassa kansallisella tasolla kolmikantainen pysyväisluonteinen vakaustyöryhmä (Domestic Standing Group), joka koostuu valtiovarainministeriön, keskuspankin ja rahoitusvalvojan edustajista. Sen tehtävänä on muun muassa kansallisten markkinoiden vakaustilanteen seuranta ja kriisinhallintavalmiuden ylläpito. EU:n tasolla yhteistyöasiakirja suosittelee perustettavaksi rajat ylittäviä vakausryhmiä (Cross-Border Stability Groups), jotka kulloinkin sovitulla tavalla pohjautuvat edellä mainituille kansallisille ryhmille. Rajat ylittäviä vakausryhmiä suositellaan perustettavaksi niissä tapauksissa, missä mailla on samoja vakausintressejä, esimerkiksi silloin kun samat rahoituslaitokset tai rahoitusmarkkinoiden infrastruktuurit ovat merkittäviä tekijöitä kyseisten maiden markkinoilla. Yhteistyöryhmien toiminnan tuloksena voi myöhemmässä vaiheessa syntyä täydentäviä ja tarkentavia yhteistyöasiakirjoja.

EU-tason järjestelyt ottavat huomioon myös laajemman kansainvälisen näkökulman. Yhteistyöasiakirja ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että myös kolmansien maiden viranomaistahot voisivat tulla osallisiksi yksittäisten maiden yhteistyöjärjestelyihin. Tällöin ensisijaisesti tarkoitetaan yhteistyöasiakirjan sisällön hyväksyntää ja osallistumista instituutiokohtaisten yli rajojen toimivien vakausryhmien työhön.

5. Seuraavat kehittämistoimet

EU:n kattava yhteistyöasiakirja vaatii tehokkaan toimeenpanon jäsenmaissa. Tähän kuuluu muun muassa kansallisen tason vakausyhteistyön syventäminen valvojien, keskuspankkien ja valtiovarainministeriöiden välillä (Domestic Standing Groups) ja

toimivien yhteistyöfoorumien luominen niiden jäsenmaiden viranomaisten kesken, joilla selkeästi on samoja vakaussintressejä. Suomen osalta kyseeseen tulee yhteistyömuodoista sopiminen Pohjoismaiden ja Baltian maiden kanssa, joissa kaikissa toimii samoja merkittäviä finanssiryhmittymiä.

Kansallisella tasolla yhteistyöasiakirja edellyttää kriisien varalta laadittavia varautumissuunnitelmia ja niiden tarkentamista aika ajoin. Suomen osalta valmiuksien taso on hyvä mutta vaatii selostettujen periaatteiden ja menetelmien mukaisten yhteistyövalmiuksien parantamista yli rajojen. Yhteistyöasiakirja velvoittaa viranomaiset myös säännönmukaisesti järjestämään sekä kansallisella että EU:n tasolla rahoitusmarkkinoiden kriisiharjoituksia, joilla testataan järjestelyjen toimivuutta.

Yhteistyöasiakirjan allekirjoittajiksi tulevat ensi vaiheessa tulevat EU:n jäsenmaiden vastaavat viranomaiset. Asiakirja on kuitenkin tarkoitettu ulottumaan myös laajemmalle niin, että se kattaisi myös ETA -maat (Norja, Islanti ja Liechtenstein). Tämä laajennus pyritään toteuttamaan viivytyksettä.

Kansallinen käsittely:

-

Eduskuntakäsittely:

-

Käsittely Euroopan parlamentissa:

-

Kansallinen lainsäädäntö, ml. Ahvenanmaan asema:

-

Taloudelliset vaikutukset:

-

Muut mahdolliset asiaan vaikuttavat tekijät:

-

Asiasanat
Hoitaa

Tiedoksi
